

## عنوان مقاله:

نظریه ی علم حضوری محمد حسین طباطبایی و کاربرد آن در آرای عرفانی او

## محل انتشار:

مجله ادیان و عرفان، دوره 45، شماره 1 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

## نویسندگان:

سیدحاتم مهدوی نور - دانش آموخته ی دکتری رشته تصوف و عرفان اسلامی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران

محمدتقی فعالی - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران

سیدمحمود یوسف - استادیار موسسه ی پژوهشی حکمت و فلسفه ایران

## خلاصه مقاله:

در دهه های اخیر در غرب، ادراک انسانی مورد کاوش دقیق قرار گرفت و در بعضی زمینه های معرفت انسانی تشکیک کردند. طباطبایی موضعی رئالیستی در معرفت شناسی اتخاذ کرد و برای دفاع از موضع خود بیشتر از گذشتگان، به بررسی علم و ادراک پرداخت و برای گریز از شک گرایی، به علم حضوری اهمیت زیادی داد و مبنای معرفت انسانی را بر آن بنا کرد. علم حضوری را علم نفس به خود، قوا، فعل و انفعالات آن، علم حضوری علت به معلول و برعکس و علم دو معلول علت واحد به یکدیگر می داند. این نوشتار به بررسی علم حضوری معلول به علت و علم دو معلول علت واحد به یکدیگر از دیدگاه طباطبایی و کاربرد آن در آرای عرفانی او می پردازد. با توجه به نظریه ی وی در مورد تجرد نفس انساات و علم حضوری، انسان می تواند با کاستن از اشتغال نفس به بدن، موجودات مجرد را با علم حضوری بباید. قبل از این که انسان به موجودات دیگر علم داشته باشد، به خداوند علمی حضوری خواهد داشت.

## کلمات کلیدی:

تجربه ی عرفانی محمد حسین طباطبایی، علت، علم، علم حصولی، علم حضوری، معلول

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1888565>

